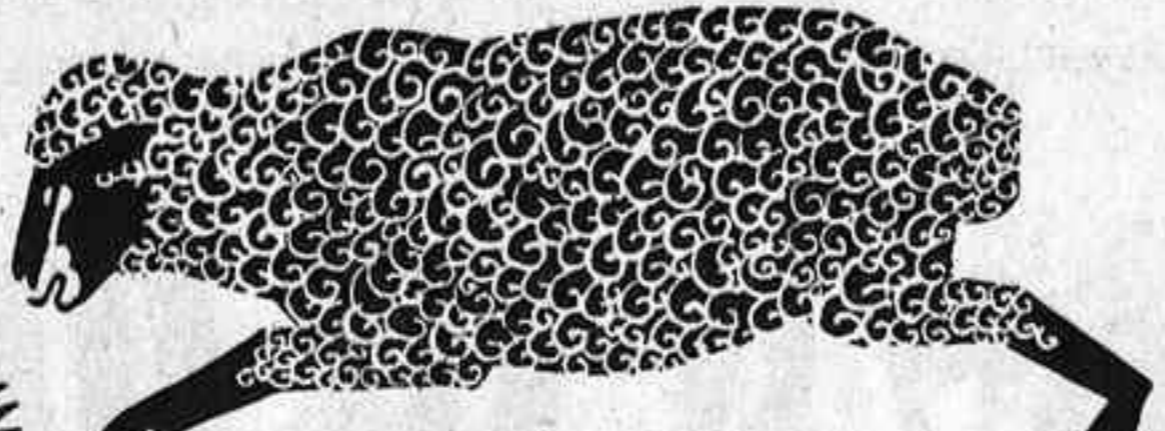

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ara ja ho podem dir: En Pociello Forradellas era el nostre candidat.

Any I - Núm. 4

Barcelona, 14 de juliol de 1931

Preu: 15 cèntims

La veritat sobre els sense-feina

Dijous de la setmana passada, com que tenien festa a la tarda i s'havien portat bé el dimecres a la sessió, l'Alcalde, doctor Aiguader, convidà alguns regidors i periodistes a fer una visita al parc de reserva (Reserve Park, com diuen els americans) dels sense feina, amb bon encert creats pel verb del diví senyor Serra i Moret i posats sota l'advocació provident i desinteressada (l'inventor se'n va desinteressar també tan bon punt els hagué posat al món) dels senyors Aragay i Sant Blacat. Acompanyava la comitiva en qualitat de tècnic el senyor Güell, que, havent-se passat a l'Esquerra, ha abandonat el títol de comte per adoptar corrent el de comte.

—He menjat ostres, arròs amb polastre, llagosta, rosbif, postres, café, copa i puro.
—I quan l'ha costat?
—Res. M'han convidat els sense feina.

Trobaren els sense feina ocupadíssims, i amb prou feines pogueren arrabassar-los algunes paraules, no gaire boniques per cert, si es miraven a contracolor.

—Escolti—digué un periodista—i com els fan els sense feina, perquè els quedin tan bé?
—Això us ho dirà en Serra i Moret.

Després de beure tres copes de xampany, el doctor Aiguader deia al Comte de Güell amb la mà al costat de la boca, com qui crida «tiren de Llevant»:

—Desenganyis, senyor Comte: el nom no ha fet mai la cosa.

Ara, però, recordem que qui tenia la mà a la boca com si cridés «tiren de Llevant» era el Comte de Güell de totes maneres, el doctor Aiguader era el que el desenganyava.

Divendres, com ens havia dit la mamá del senyor Serra i Moret, anàrem a veure el senyor Serra i Moret. El trobarem entretingut llegint les obres completes de Karl Marx.

—No sabem—li vàrem dir—que vostè fos tenedor de Marx.

—Es purament per passar l'estona—digué—; si un dia els revaloritzen, tot això tindrà de més; però ara em preocupen extraordinàriament els sense feina.

—Em pensava que no.

—Fugi, home! És un drama, és una infàmia. Ha de pensar que una cosa que era ben meva, perquè jo me l'havia empecada, ara se me n'han apoderat la gent d'aquí al davant, per lluir-se.

—Per lluir-se, voldrà dir.
—No, per lluir-se, amb h.

Els sense Treball

Una comissió dels sense Treball, formada per elements dels partits d'Acció Catalana, Estat Català, Tudurins i Esquerra, que successivament s'han desempellegat del senyor J. A. (ja! ja! ja!) Treball, han visitat el senyor Macià i li han demanat que faci gestions prop del senyor Serra Moret per tal que, encara que els vegi sense Treball, no vulgui encolomar-los-hi de nou.

—Ah! per lluir-se i valles-car-se.

—Sí, però el vallescat sóc jo. Figureu-vos que el problema no existia; que jo, fent esforços sobrehumans, faig els possibles per crear-lo, i quan el tinc me'l prenen dels dits. Ah! però, si es pensen que em dono per vençut, van ben errats d'osques. Ara mateix m'arriben cada setmana dos vapors de murcians frescos i els estic educant. L'altre dia, precisament, varen estar a punt d'enredar-ho tot. Com que el vapor arriba tard, no són a temps d'anar a acaparar les cuines, i és clar, s'han d'esperar a l'endemà. El dia que li dic, que no recordo quin era, perquè estic tan ocupat que no tinc un moment per mi si no és el dijous a la tarda que em donen festa, tan bon punt varen haver posat els peus al moll, varen començar a cridar: «Viva el comunismo! Viva el comunismo!» Jo prou els feia que callessin, però ca! Vaig haver d'enviar-los en Rubí, que sap el murciano, i els va convèncer.

—Tot això—férem nosaltres—està molt bé, fa molt bonic, és molt europeu i molt americà de tenir sense feina, però, ¿i la solució?

El senyor Serra i Moret féu el gest elegantíssim que consisteix a posar-se la punta de l'index dret sota la parpella del mateix costat, i amb la mà esquerra arrencà el full del calendari que tenia penjat a la paret, i assenyalant-nos sota un jeroglífic que hi havia, ens mostrà una frase cèlebre, aquella pronunciada per un personatge històric el nom del qual no recordem ara, i que diu: «La solució, mañana.»

Pociello Forradellas

Tot Barcelona s'ha preguntat aquests dies qui és aquest senyor arrapat als arbres de la Rambla en forma de candidatura.

Doncs bé, aquest senyor ens pertany, tenim l'honor d'haver-lo descobert i d'haver-lo ensarronat a anar per diputat. I ningú ens treu el goig d'oferir aquests breus apunts biogràfics per l'apèndix de l'Enciclopèdia Espanya.

Pociello Forradellas va néixer a la casa número 15 del carrer de les Mosques. Els seus pares eren pobres, però molt honorats.

De menut va demostrar una gran afició a tirar pa a les oques.

Va perfeccionar la seva ignorància en les escoles nocturnes de l'Asilo Naval.

Als vint anys es va enamorar d'una neboda del canonge Col·lell i a conseqüència d'aquest amor va anar a Filipines a fer de «plata-i-oro» i a tallar el serrellet dels caputxins, que en aquella època tallaven el bacallà.

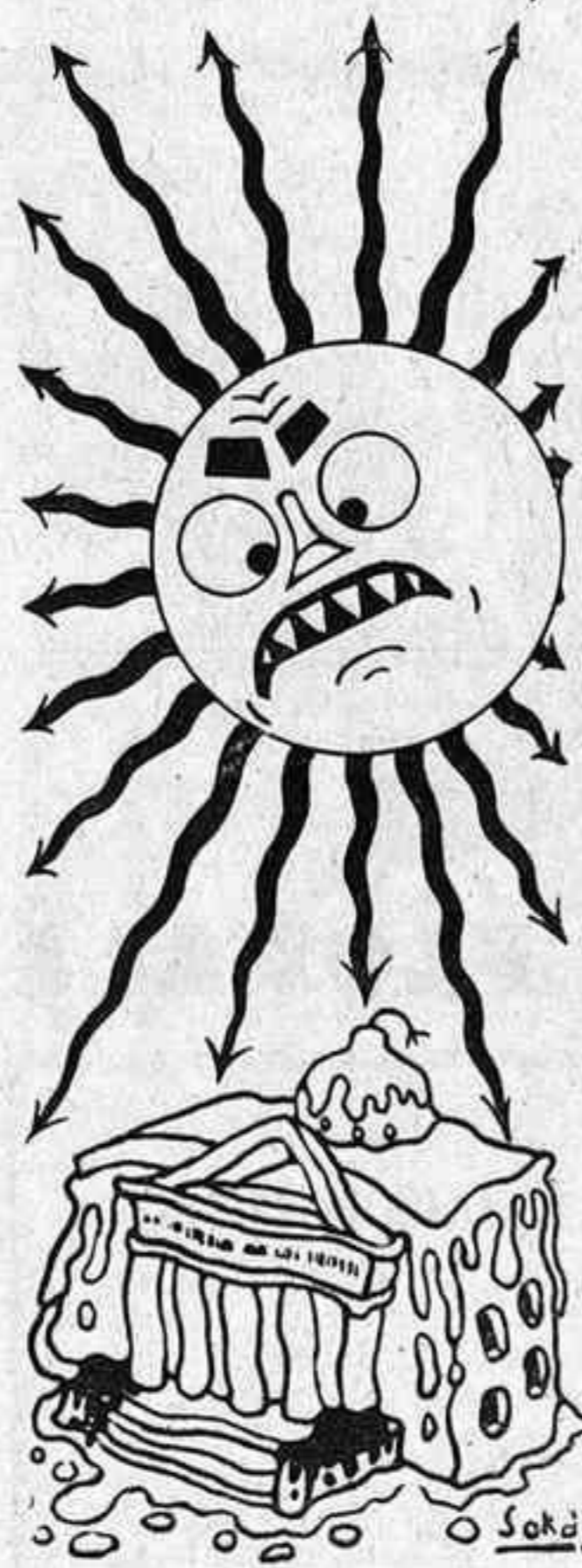
Es va casar després, i el Marqués de Foronda li va regalar un bastó amb una virolla que feia un gran efecte.

Ha tingut una botiga de matallaser, ha estat soci de la Unió Catalànista i ha posat una parada d'aigua i anissos al Padró.

Actualment és president d'una associació «pajarlil» i dona reunions a casa seva, en les quals hi van unes quantes senyores desenganyades i uns quants policies sentimentals.

El senyor Pociello Forradellas, amentitzat la reunió posant-se materialment de quatre grapes i imitant la gallina quan fa l'ou. Nosaltres el vàrem descobrir a la primera fila del «Pompeia» i li vàrem proporcionar la manera de convertir-se en home públic.

A so de Trabals no es cacen llebres.

La dissolució de les Constituents

INFORMACIÓ SENSACIONAL

Per què "Las Noticias" publiquen l'Estatut abans que en Treball els el pogués donar

Las Noticias varen publicar l'Estatut abans que ningú. Com s'ho varen fer? Misteri? No: per a nosaltres no hi ha misteri.

El senyor Roldós (Tirolese) va organitzar personalment els serveis. El primer número d'EL BE NEGRE li va donar la pauta. En ell es parlava d'un conseller de la Generalitat al qual anomenàvem V. R., sensible als encisos del més bell dels sexes. Don Tirolese va anar a consultar el detectiu senyor Romal. «Què volien dir les inicials V. R.? El primer impuls del senyor Romal fou que volien dir, naturalment, Xirau Palau. Però consultant un manual d'ortografia, va veure que ni Xirau comença amb V ni Palau amb R. Què seria, doncs? Fem gràcia als nostres lectors de les reaccions químiques posades en obra; el cert és que al cap de tres dies el senyor Roldós (Tirolese) tenia a la cartera un informe més i cinc-centes pessetes menys. Utilitzar els serveis

del detectiu seria en el successiu massa car. Aleshores pensà que tenia al seu diari un home com si diguéssim proteic, o bé polimorf: havia fet de sepulcraire, de bomber, de capellà i d'altres coses encara, per a obtenir informacions precises. Ell era l'home. Però, i la dona? Ah! Al cap de tres dies el senyor Vidal Rossell (ai, V. R.) tenia, a la llotja d'un conegut cabaret, una tanguista asseguda damunt dels genolls, i li recitava apassionadament els capítols i els articles de l'Estatut.

Com us deia, Terradelles, fa molt bonic l'Estatut.

—Mira que és bonic!—féu la tanguista—i l'has fet tu?

—Jo mateix; ¿que no saps que sóc ministre?

—Ja ho vaig llegir a EL BE NEGRE, però allí no deia que fossis poeta.

—Doncs, ja ho veus.

—Dóna-me'l.

—Ca barret! S'ha de mantenir secret.

—Apa... dóna-me'l. El cantaré i serà un èxit.

—No, no, no, no m'enredaràs pas.

Aleshores la tanguista se li acostà a l'orella i li parlà.

—De capritxo?—digué tremolós el galan.

—De capritxo—contestà la dama.

—Toma i daca—digué V. R.

La tanguista agafà l'Estatut, se'l ficà a la pitrera i... i es tragué la pell postissa! Sota del nas uns grans bigotassos blanquinosos s'estarrufaven. El senyor V. R. caigué desmaiàt, i en Serra de Las Noticias, el millor repòrter de Barcelona, fugí d'aquell indret de corrupció amb el document precios.

I heus ací per què Las Noticias el publicaren abans i tot que en Josep A. Treball, diputat de la Generalitat i redactor de la casa els el pogués donar. Don Tirolese no hi havia pensat. En Treball se n'estirava els cabells perquè s'havia perdut un mèrit i en Serra estava exultant d'haver-li pogut passar la mà per la cara — que per cert no se l'havia afaitada.

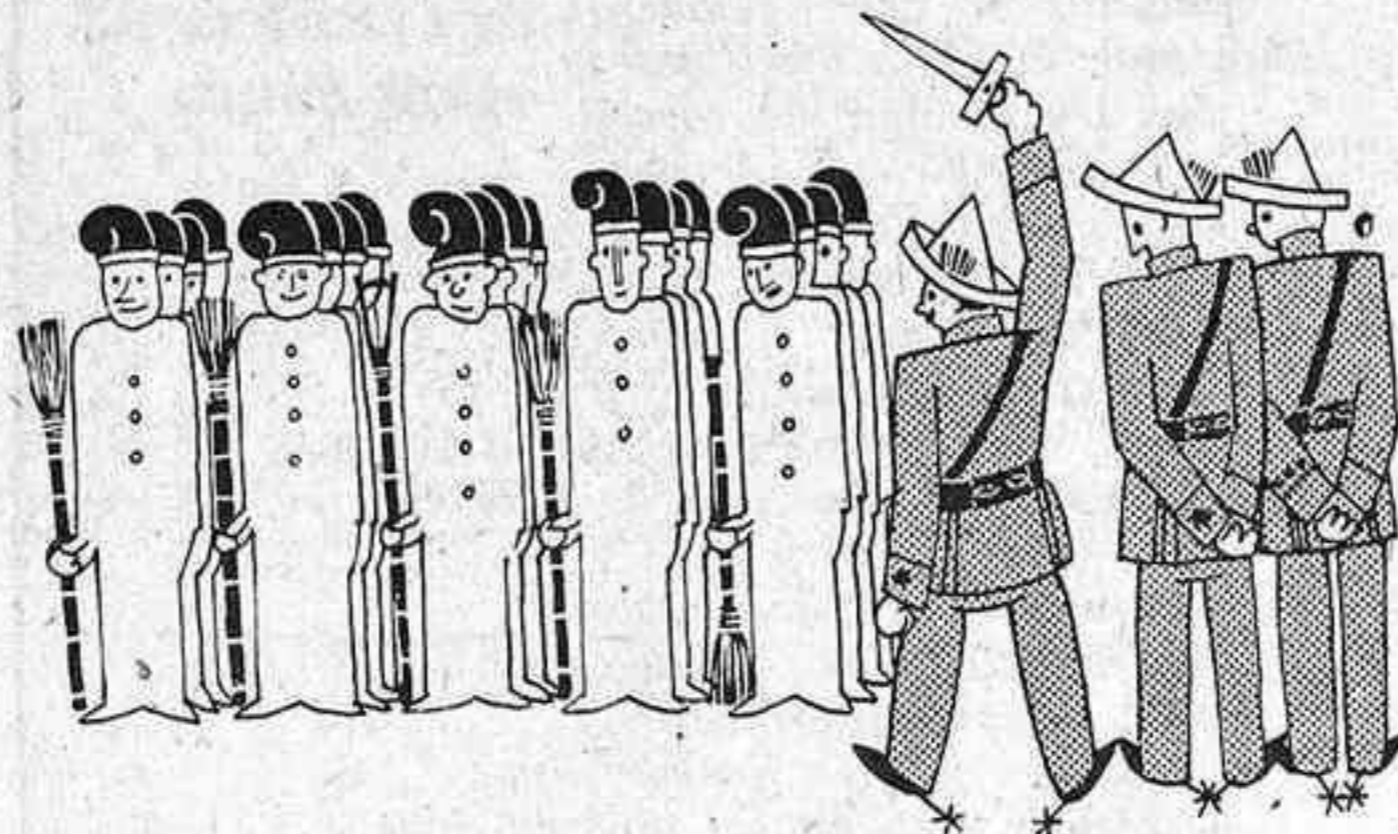
La partida dels nostres diputats cap a Madrid

El comiat dels nostres diputats de les Constituents, que ahir dilluns marxaren cap a Madrid, constituï un solemniat civico-militar de les més repicades que han tingut loc a Barcelona d'ençà de l'altar de la Pàtria, tan ben cantat, per cert, per don «Mariano» dels bigotis.

A l'estació de l'Avinguda del Marqués de l'Argentera, als acords de l'Himne de Rec, la companyia dels pares de la Pàtria, formada en columna de quatre, s'encaminava cap al tren, a les ordres dels comandants Franco, Jiménez Jiménez

hom, i en Serra Moret ha divertit els companys explicant anècdotes i «xascarrillos» dels sense feina (que ens en donaran tanta). Els Xiraus Palau tenien tot un vagó per ells, i encara n'hi havia de penjats als estreps (ultra dos falsos Xiraus Palau que viatjaven als tops i foren detinguts a Reus). Com a detalls curiosos direm que, arribada la nit, es trobà que tothom duïa el seu païama, llevat de don Ramon d'Abadal, que usa la tradicional camisa de dormir, i l'Aragay, que dorm en calçotets i samarreta, i en Grau, nu com un cuc.

ELS NOSTRES SALVADORS

Franco, Jiménez y Sediles. — A formar! Vista a la izquierda! Arrr!

i Jiménez (no s'acaba mai) i el capità Sediles. La formació era correctíssima, i la marcialitat no deixava res a desitjar. Arribats al costat del comboi foren donades les veus de comandament:

«Alineación izquierda!... mar! Vista a la izquierda... izquierda! Izquierda! mar!»

En aquest moment es produí un lleuger contratemps, degut a que el senyor Xirau Palau (don Antoni), probablement distret—o abstret—va caminar cap a la dreta. En conseqüència, fou castigat a pelar patates i després tallar-les i fregir-les al «Bar» del tren.

Embarcat que fou tothom, el comboi arrencà la marxa entre aplaudiments i ovacions.

Sabem que, després, el viatge ha anat «de primera». El doctor Aiguader, perquè no fos dit, ha convidat a cine de vi a tot-

Els senyors Hurtado, Carner i Coromines van preferir anar de tercera; almenys els van deixar sols.

Cap a Mora d'Ebro, de la maleta d'en Companys van sortir uns grinyols misteriosos. Obrer, home va trobar-hi dos «pobrissons». Eren Paco Madrid i J. A. (ja, ja, ja!) Treball, entre els quals, per qüestions de càrrecs havien sorgit desavinences. La policia del tren els va detenir i seran retransmesos a Barcelona, on tampoc no es sap què n'hem de fer.

Jiménez, sí
Pompeu Fabra, Poch
Maurín, no.

L'Estatut

Madrid, 13. — L'Estatut de Catalunya ha causat una impressió d'allò més excel·lent. Dels cinquanta-quatre articles que el formen només n'hi ha cinquanta-cinc que sollevin dificultats. Però en general tothom l'ha trobat tan encertat, ensopegat, bonic, precís, delicat, bufó, i «dixaratero», i, en breu, tan poc diferent ni discrepant de la Constitució que es prepara, que hom opina que ni valdria la pena de presentar-lo.

El cupó municipal

Com vostès han vist—i si no ho han vist, pitjor per a vostès—l'Ajuntament ja ha pagat el cupó.

Per al pròxim trimestre, no cal que passin ansia. EL BE NEGRE, en ple èxit, està disposat a deixar a l'Ajuntament els milions que li calguin per a pagar tants cupons com li sembli, i si vol, fins i tot, per pagar-se un capritxet.

Que ho sàpiguen doncs, els curonistes. EL BE NEGRE vetlla pels seus interessos.

En Rubió i Tudurí tira Aiguadé al seu vi

Els Rubions Tudurins, que són els Xiraus Palau del centre, es van reunir la setmana passada i van dir:

—Té, ara que tothom bada, potser és el moment d'ésser diputat...

Tal dit, tal fet. El Tudurí més Tudurí de tots els Tudurins, que és el Tudurí que dirigeix aquell diari que, com EL BE NEGRE, surt un cop cada setmana i encara gràcies—i que és una mena d'Alrededor del Mundo de la política, que es diu La Ciutat—, aquest Tudurí, diem, fou l'encarregat de representar els altres Tudurins i les ex-idees polítiques d'en J. A. (ah!) Treball en la candidatura de goal average per a les Constituents.

Per començar la campanya, el Tudurí va agafar un cotxet i tras, tras, vinga engalipar pàgesos. Però com que els tals pàgesos li arrufaven el nas d'una manera desconsiderada, el Tudurí va recórrer a una pensada que, interinament, qualificarem de genial.

Una vegada, el Tudurí va conèixer l'Aiguader a la plataforma d'un tramvia. Varen fer allò de: «No, pugui vostè primer.» «I ara, no faltava més!», etcètera, i l'Aiguader va dir: —Aí, quin jove més simpàtic!

Què va haver dit! El Tudurí, a més d'enviar-li gratuïtament La Ciutat des del primer número, va creure que encara podria abusar més, i li va enviar una carta que deia:

«Il·lustríssim i Excel·lentíssim senyor Alcalde de Barcelona: Jo sóc aquell jove tan simpàtic que aquell dia va trobar a la plataforma del tramvia, i ara li faig saber que em presento per diputat.»

L'Aiguader, fent rodar la carta pels dits, va dir-se:

—Oui deu ésser aquest ciutadà?... Bah! a la millor es tracta d'un sense feina, i cal ésser correcte amb aquesta gent. Contestem-li.

I li va contestar una carta que deia:

«Sr. Tudurí: Veig que es presenta per diputat. Cregui que ho celebren. Bona sort.»

Quan el Tudurí va rebre la carta, va dir: «Estic salvat!» I cuita-corrents en va fer tirar quatre-centes mil còpies, o sigui tres-centes noranta mil nou-centes noranta-nou còpies més del que tira La Ciutat, i les va repartir profusament per tota la «provincia».

—Ja ho veieu—afegia—: l'Aiguader m'apoya. I qui diu l'Aiguader, diu l'Esquerra. I qui diu l'Esquerra, diu en Macià.

Però els pàgesos no l'han votat, perquè, contra el que el senyor Tudurí creu, amb una modestia perniciosa, el coneixen més del que es pensa.

Jiménez & Jiménez	295
Sediles de grandes pendientes	185
Puerto «Franco»	100'05
Sánchez	12
Suministros del Ejército, S. A.	380
Fabras Escots	0'015
Indústries derivades dels Tudurins	0'0008
Mirres Gassol	3 peles
Campalans, capellans i similars	2'15

La marxa dels valors d'aquesta setmana ha estat una marxa militar. La clausura del Mercat Lliure de Valors ha dificultat les transaccions de valors catalans. Hom espera una revifalla i certs canvis.

L'actualitat bancària

(Nocións aclaratòries pel senyor Vidal i Guardiola.)

Enlairant-nos en el terreny de l'alta especulació creditícia, ens trobem que la gènesi dels moviments bursatils es troba emparentada amb els grans desplaçaments de signe monetari (vulgarment parné), que donen lloc a crisis inflatòries i deflatores, que la història registra i l'estadística sincronitza amb el rigor de les matemàtiques superiors.

Car, sense negar la importància dels finançaments, ni el fort corrent emigratori i endosatori, no hi ha dubte que pels firmants de l'alta banca passa com un meteor fulminant l'espectre de la baixa, acompanyat d'oscil·lacions sineròniques que es solidaritzen amb les corbes de nivell de vida amb la regularitat dels moviments tellúrics.

La crisi que ens ocupa podria resumir-se — per aclarir nocións — en una vulgaríssima fórmula algebraica:

$$\sqrt{X + a} (c + 4b - 12)$$

$$\sqrt[3]{y \times 2cd - b + a} \sqrt{X}$$

Només un cervell obtús no es rendeix davant la claror solar d'aquests arguments. La falta de preparació tècnica del nostre país, verament lamentable, ha fet girar els ulls fora de la realitat a molta gent.

Unió Catalana, però, ferma i capacitada, sap que l'exponent cultural dels estudis superiors mercantils i financers deixa molt que desitjar en els medis bancaris. Però, les interferències entre el saber i la realitat, corren a càrrec del públic.

D'aquí la deflació, la desvalorització, la catàstrofe, el pànic, el «campi qui pugui». Car, com diu Kardoloffen en la seva *Geschichte des Karloffeln*, els índex-númers de l'Europa Central no es belluguen de 15 a 15,3.

Però a la nostra terra la vocació del factor temps no té la compensació deguda en la preparació dels alts tècnics: cada any 12 mil milions d'efectiu monetari es converteixen, per la balança comercial, en 9 mil milions cinc-cents, que, sumats amb el 6 mil milions de l'any anterior i les entrades i sortides ocultes, més l'increment de la riquesa mercantil, donen resultats sorprenents.

Heus aquí el cas del Banc de Catalunya, víctima de la falta de nocións clares a la testa dels homes del nostre poble: per a obviar aquest inconvenient, hem escrit aquestes línies.

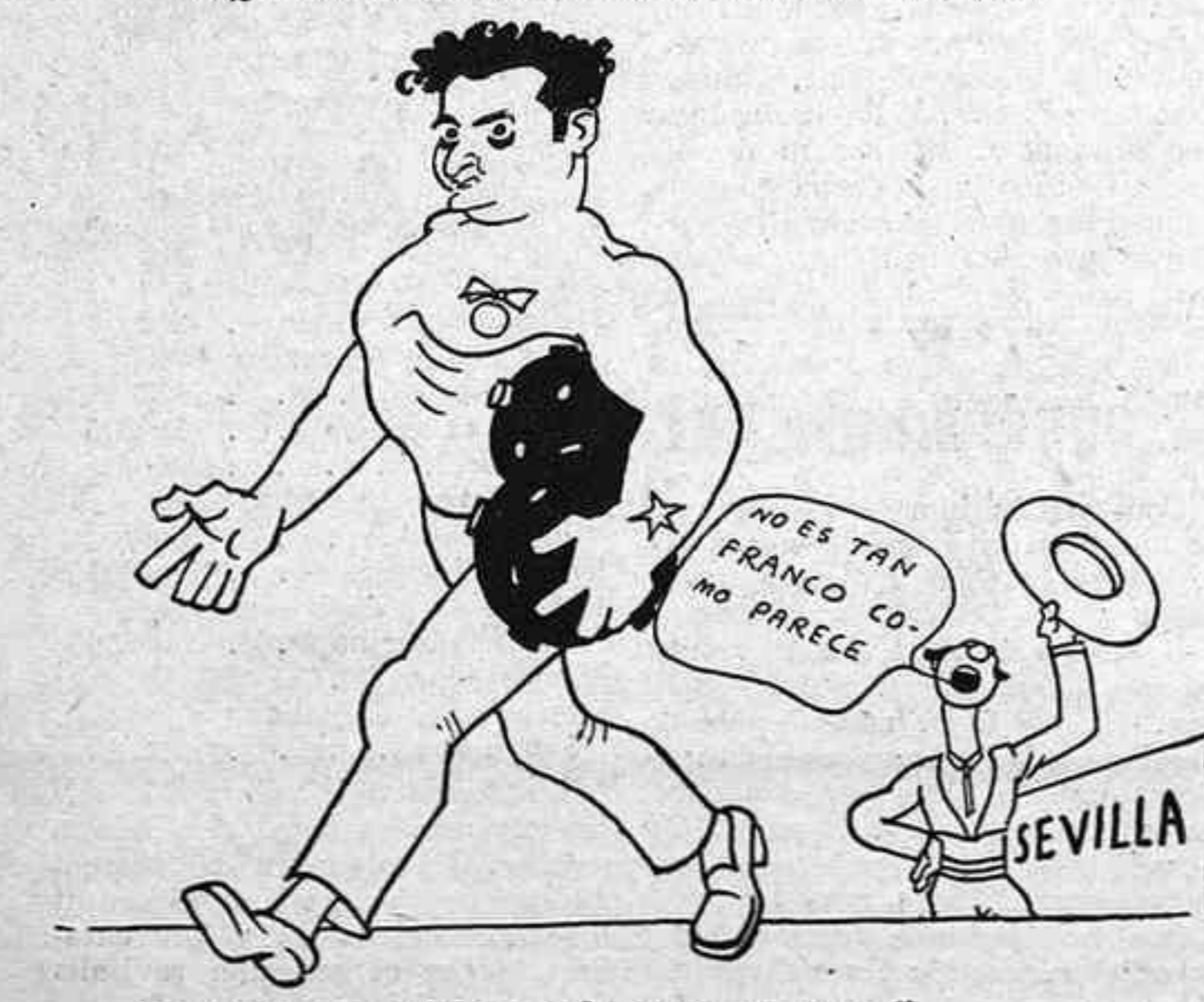
Nota. — L'article en qüestió, degut a la ploma de l'eminent economista senyor Vidal i Guardiola, no ha pogut, per falta de temps, ésser corregit per aquell secretari que posa en solfa les elucubracions del savi economista, i que cobra la quarta part dels articles signats Sartor Resartus o Vidal Guardiola.

Els banys de Sant Sebastià

Projectes de l'empresa.—Sembla que l'empresa, sempre desitjosa de servir els seus clients, ha deliberat les següents reformes: prohibició absoluta de fumar; prohibició absoluta d'entrar més de deu minuts; prohibició de tocar les botes; prohibició d'anar vestit vermell, etc.

A força de dificultats i prohibicions acumulades, Sant Sebastià, en comptes d'establiment de banys, serà un golf en miniatura... augmentat.

AQUESTA VEGADA ENS HA FALLAT EL "TENORIO"

—Y ahora que los catalanes se las compongan con él.

amb el cor a la mà.

PERDRE L'«OREMUS»

La suspensió del Mercat Lliure de Valors ha provocat una gran sensació en tota la ciutat. Els més afectats, naturalment, han estat els agents mercantils, els quals arribaren a treure materialment foc pels queixals. La seva exasperació fou tal, que fins arribaren a victorejar els tallers de *La Noche*.

Val a dir que el nerviosisme d'aquests dies explica i excusa totes les obcecacions.

ELS HOMES CONSEQUENTS

La «provincia» de Girona va elegir, com se sap, set diputats. Cinc per majoria (els de l'Esquerra) i dos per minoria (els de la Lliga).

Doncs bé: ara sembla que, un cop obtinguda l'acta, els diputats que sortiren triomfants sota la bandera d'en Macià, es classifiquen de la següent manera: Puig d'Aspre, lerrouxista; Carrasco Formiguera, independent; Santaló, radical socialista; Salvador Albert, federal; Bertran de Quintana, radical socialista.

De manera, que dels cinc candidats elegits per l'Esquerra, cap d'ells es queda a l'Esquerra.

Per la seva banda, el senyor Ayats, elegit per la Lliga, ja se sap que ha ingressat a la *Derecha Liberal Republicana*. I per si encara no n'hi hagués prou, a darrera hora ens diuen (esgarrireu-vos!) que l'Estelric ingressa a l'Acció Catalana.

I si d'això no se'n diu prendre el pèl a tot Girona en pes, ni mai.

PRECISIONS

L'ingrés de l'Estelric a Acció Catalana no és pas una broma nostra. Sembla que va de debò.

Coneixent l'humil director de la F. B. M. no cal pas dir que aquest salt ha estat fet sense cap mena de condicions. L'Estelric demana només que tant bon punt hagi estat admès com a soci de número, li serveixin per esmorzar el fetge d'en Bofill i Mates. A l'hora de dinar, es menjarà la corbata d'en Nicolau, com, si fos un *spagetti*, i a continuació rosegarà una mica els tornells d'en Barbei.

Després d'aquestes activitats, l'Estelric s'accontentarà, de moment, amb ésser president de l'entitat.

La modestia d'aquestes pretensions ha produït un efecte immillorable entre els tres socis i el conserge d'Acció Catalana. A l'únic que no li ha fet gràcia, ha estat al senyor Draper.

A VEURE SI ENS ENTE-NEM!

Durant la darrera sessió municipal, es reproduïren les batesses entre la gent de l'Esquerra Republicana.

Per evitar una tercera edició, i amb el fi de què es distingixin els elements de les distintes fraccions polítiques, en Lluhi ha disposat l'adopció per cada grup d'un distintiu ben vist, en forma de capell.

Entre els membres de la majoria hi ha diverses opinions; uns opinen que deuen portar gorro frigi, altres, barretina, i el senyor Companys és partidari de la gorra japonesa.

Els de la Lliga no saben si

adoptar el senzill escorre fasols o el bonet de capellà.

Els radicals, portaran el clàssic jipi amb la cinta tricolor.

En Santamaria, un barret de cascavells; i els de la dreta republicana no han acordat encara si adoptaran la gorra de cop o la de mariner amb una cinta que digui «Reinaré».

Mai com ara serà justa aquella frase tan preciosa que diu: tants caps, tants barrets.

UNA SOLUCIÓ

El senyor Agustí Esclatans ha estat nomenat secretari particular del senyor Lluhi i Vallesca. Una de les principals tasques del lluit escriptor serà donar per morts i enterrats els pocs adversaris que queden a l'Esquerra i, particularment, naturalment, del senyor Lluhi (Vallesca).

HISTÒRIC

Un senyor de bona fe passava l'altre dia pel carrer de

l'Hospital i va trobar-se en plena bullanga dels sense feina.

Ple de bons sentiments, el ciutadà va començar a cercar entre el grup de desvagats, i a la fi, trobant un jove cepat que li feia el pes, va dir-li:

—Vostè està sense feina, oi?

—Claro, que no lo vé?

—Doncs miri: al magatzem necessito un mosso. Si vostè vol venir...

I aleshores, davant l'estupefacció del ciutadà bondadós, el sense feina va exclamar, ple de santa indignació:

—¡Vaya, hombre! ¡También podía haberse enamorado de otro!

I li va girar l'esquena en rodó.

HISTÒRIC, TAMBE

En la bullanga de l'altre dia, la policia va detenir un *sense feina* particularment escandalós. El van portar a la comissaria, i va haver-hi el següent diàleg:

ELS BENS FLORALS

La balada del senyor Indalecio Prieto

(Cançó de taverna)

Al primer vas d'aiguardent s'ha descordat una veta; va bevent i va bevent i es taca la samarreta el ministre omnipotent, terror de tota la dreta. I diu als capitalistes que el van mirant amb unes cares tristes: —Arre allà, ni el moro Muza, ni cien mil frailes ni su vil garduña, van a salvar a esta gentuza del Banco de Cataluña!

Al segon vas va més bé, ja s'ha tret una sabata; quan arriba l'Aiguadé amb la mirada ja el mata. Hi ha molta gent al carrer que escolta la saragata, i així ell enraona als de l'Ajuntament de Barcelona: —¡Asesinos con alma de chacal! ¡pues vaya pretensión! ¡Que reviente el cupón municipal! ¿A mí con las bromitas del copón?

Al tercer vas està foll, s'ha posat una senyora damunt de cada genoll, i amb la fúria que l'astora, fins les fa anar de corcoll i els clatell els hi devora. I així crida i encalça, menjant les cuixes d'un cabrit amb salsa: —¡Pues vaya el Nicolau! ¡Què genticita! ¡Chusma de catalanes y traidores! ¿Han visto ustedes necio con tiritá hablando del mercado de valores?

Al quart vas s'ha descordat quatre botons de la trinxa, crida a l'amo desgraciat i amb les ungles l'esgarrinxia, perquè es creu que al fons del plat un pèsol és una xinxa. I diu a les donzelles el ministre escurant unes costelles: —Niñas, cuando me acabe estas tres gotas, si a Lerroux no le escupo con desprecio, es que yo no he limpiado un par de botas, o no tiene riñones Indalecio!

Al vas cinquè els dependents, i l'amo i la clientela tremolen, peten de dents en veure'l tant a la vela, i al diari van corrents a redactar-se l'esquela. I ell diu tip de vianda, amb quatre escuradents a cada banda: —No me asusto por eso, ni me amilanan Alcalá ni Largo, porque puesto a cargarme, hasta me cargo los leoncitos del Congreso.

—Quin és el vostre ofici?

—.....

—¿Preguntem quin és el vostre ofici?

Pausa. Finalment, el sense feina contesta:

—Como decir oficio, nunca he tenido ninguno, hasta ahora que estoy con eso de los sin trabajo...

CAMALEONTIANA

—Bé, Màrius... i ara que pugim els socialistes.

HISTÒRIC, ENCARA

L'escena, en una oficina de l'Ajuntament. Dos antics empleats, que n'han vist de seques i de verdes, parlen d'un tema tan rel·liscós com és la moral dels regidors.

—Ja se sap—diu un dels empleats— Quan un regidor entra a la Casa Gran amb ganes de parar la mà, se li coneix de seguida: el primer que fa és demanar els contractes de neteja i pavimentació, per «examinar-los».

Amb aquestes, la conversa s'interromp: s'obre la porta i entra un regidor nou de trinxa, jove, ben pentinat.

—A veure—diu amb veu de comanament— Tingueu-me preparats per demà els contractes de neteja i pavimentació, que els vull examinar.

«VERITAS VERITATIS»

Un amic diu al senyor Albert Bernis:

—Sap què diuen? que el senyor Albó ha donat cinc cèntims a un pobre.

—Això és mentida!—exclama ràpid el senyor Bernis.

L'ACCIÓ CATALANA

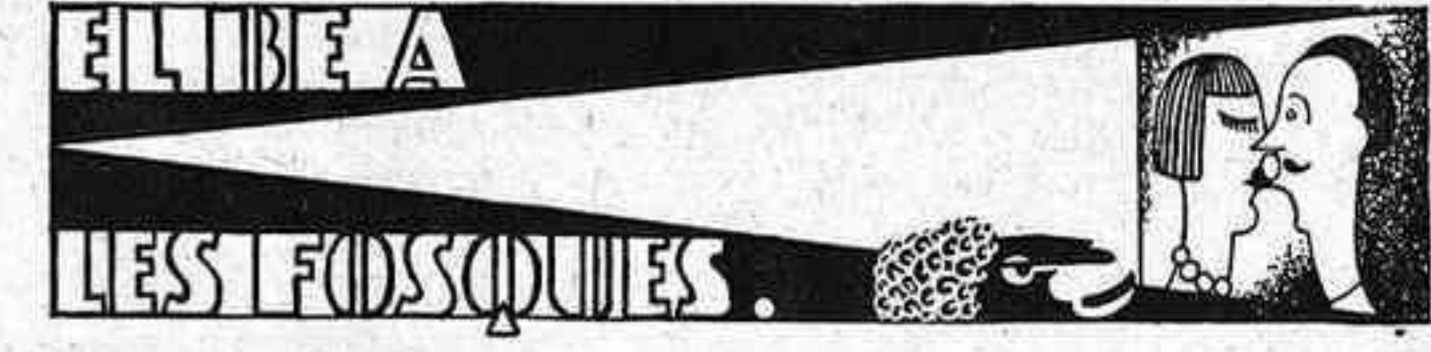
Ja es decanta a la dreta i vacilla. altra cop a l'esquerra, dubtant...

Maragall (pare)

EL TRUC DEL POBRE

El senyor Albó (Ramon) sol donar deu cèntims als pobres que li demanen caritat, però quan va amb la senyora els dona dues pessetes. Un dia es presenta un pobre a casa del dit senyor i demana per la senyora. Surt, però, el senyor Albó i li diu que la senyora no hi és.

—Es que, sap?, volia demanar-li caritat a vostè—li diu el mendicant.

Ja era hora! La gran novetat! El film esperat per tothom! El Coliseum donen *El desfile del amor*.

¿Mai dirieu qui son els protagonistes? Doncs, en Chevalier i la Mac Donald.

Dels tres ciutadans que quedaven a Barcelona que encara no havien vist aquest film, dos d'ells s'han precipitat a les guixetes del Coliseum.

L'altre va morir d'insolació, tot fent cua al carrer de Corts, una tarda de diumenge de l'estiu passat.

***

Represes... Al Fèmina passen *El pagano de Tahiti*.

Aprofiteu l'ocasió per anar a veure'l.

Es el darrer pagano que queda a Barcelona.

***

Al Fantasio fan *Metropolis*. A l'Avenida, *Indianópolis*. Al Pathé, *Cosmópolis*. Ho celebromópolis.

Els projectes Basco-Navarresos

Per trobar, a Bilbao, el senyor Aguirre, se'n acut un truc. Demanem, a l'hotel, l'auari Riera i busquem el nom Aguirre. Però el cas és que d'Aguirres n'hi ha tres dotzenes. Entrebanc, però no fracs. El periodista digne d'aquest nom tan honorós, no troba impossibles: ens posem a la tasca. Veiem Aguirres alts, baixos, grossos, prims, cortesos, malcarats, etc. Per fi, arribem a un pis que té a la porta una placa amb un Sagrat Cor, de ferro emporcellanat, d'aquells que fabrica a Barcelona el senyor Soligú (que, veu "er on es veu anunciat a EL BE NEGRE). Emocionats, presentint que hem trobat l'Aguirre que ens feia falta, el veritable Aguirre, després de tants de falsos, truquem i ens obren: al rebedor hi ha un rètol que diu amb lletres de pam «Alabado sea Dios». Ens introdueixen a una saleta que té entronitzat un Sagrat Cor de cartró-pedra, natural d'Olot, de la fabrica dels senyors Vayreda (que, també, ves per on resulten anunciants nostres). A l'altra banda del pis, es sent una gramola que canta el «Ruja el infierno», per unison de carlins mascles.

I, a l'últim, l'Aguirre en persona.

—Dios sea con usted. ¿Qué desea?

—Un servidor venia de part d'EL BE NEGRE, per tal de saber els projectes polítics basco-navarresos.

—Este BE NEGRE nos va resultando algo impio; lo leo cada semana, desde luego, traducido al vascuence, para mayor claridad; pero, en fin... Mire, nuestros proyectos son muy simples, i se encierran en dos. Restablecimiento de la Inquisición y expulsión de los no-jesuítas, fuera del territorio vasco y navarro.

Nosaltres li fem avinent que, si expulsa els no-jesuïtes, la Inquisició no sabrà què fer. Ell ens contesta:

—Se ha previsto y se ha orillado este conflicto. Los herejes serian importados, pagando lo que sea; por algo la banca bilbaína controla la economía española; y no crea usted, amigo, que sea una mala inversión de capitales, por cuanto Dios, en sus Santisimos Evangelios, nos promete el ciento por uno. A cobrar en la otra vida, naturalmente.

Nosaltres manifestem la nostra admiració davant el projecte. Aleshores, el senyor Aguirre s'anima:

—Si, créame usted: hay que imponer la ley de Cristo a estacazos, por lo bruto; así me lo ha demostrado el padre Vilariño, director del «Mensajero del Sagrado Corazón». Pensar otra cosa es soñar tiritillas, como dicen ustedes los catalanes.

En aquest moment, un criat va entrar i va recordar respectuosament al senyor Aguirre que ja era hora d'anar al tir al blanc amb el canonge Amorribariabieta i el secretari del bisbe. Ens acomiadarem i mentre tornàvem en avió, hem escrit aquestes notes.

***

De *La Vanguardia*: «Nos hallamos en el despacho de este hombre, demasiado joven aún, director general de la producción española. Sobre su mesa se amontonan, en completo desorden, infindad de papeles y libros. Las paredes están cubiertas por mapas y croquis fantásticos del cinema. Apenas se ha dado cuenta de que le esperamos. Pasa, nerviosamente, sin cesar, las páginas de un «guión»; hace números con rapidez asombrosa; piensa, apoyando en una mano su frente; llama al teléfono; da una orden al «plateau» «B». Y, por fin, se levanta, simpáticamente, para saludarnos.»

No cal que diguin res més. Ja sabem de qui es tracta: és l'Estelric!

***

Llegim: «Basil Rathbone nació en Ioannesburg, en el Sur de Africa, durante la sublevación boer.» ¿I a nosaltres què se'n en fum, de tot això?

***

Al Fantasio fan *Metropolis*. A l'Avenida, *Indianópolis*. Al Pathé, *Cosmópolis*. Ho celebromópolis.

Novetats del periodisme
«L'Opinió» es fa per sorpresa

Després de les vils maniobres jesuítiques de què han estat víctimes el diari «L'Opinió» i els seus homes...

I això sí que no podem pas atribuir-ho a les negres pante-res del carrer de Casp...

De tots maneres, el fet d'esser tractats de personatges no va ofendre exageradament la provada modestia dels senyors Regàs, Perramon i Batistini...

—Qui és el canalla que m'ha tractat de personatge?

—Es va sentir una veueta al fons de la sala:

—Jo... Era en Granier Barrera. —Dones espera't, que vaig a trencar-te la cara!

En Granier Barrera es va esperar. Mentrestant, en Paco Madrid es treia les ulleres i les dipositava damunt d'una taula...

—Agafeu-me, qui li farà mal de debò! —va udolar el Paquito.

Responent a la invitació, els senyors Alavedra i Roc Boronat agafaren el fals personatge pels braços...

—Heu fet bé d'agafar-me, perquè, si no, us juro que li trencava la cara...

—I a mi què m'has d'explicar! Pa vint anys que en faig de sortides d'aquestes i sé perfectament com va la cosa...

Arribats aquí, va haver-hi cinc minuts de descans. Després, en Paco es va desarrugar, es posà les ulleres i l'americana i va sortir...

—He fet bé de no matar-lo. Perquè, ben mirat, ho sóc un personatge...

Moralitat del cas: «L'Opinió» es fa per sorpresa. Ja era cosa sobreentesa.

Com més Tudurins, més endins.

I UN BE!...

El germà Ventura Gassol no ha vingut aquesta setmana del Camp de Tarragona...

El lector del D. I. C. ha estat vist que passava pel carrer de Salmerón...

El senyor Bordes de la Cuesta (Brava) ha passat a la Comissió d'Hisenda.

El senyor Largo Caballero Audaz ha repartit tres paperines de terra... d'escudelles entre altres tants pagesos andalusos.

Don Ramon Albó i Martí, president del Consell d'Administració del Banc de Catalunya sembla que només tenia seixanta-cinc cèntims en el compte corrent de dit Banc...

Els senyors Tapbiolas i Pirretas han tingut un nen. La nostra enhorabona.

Els atracadors de «la loteria» de l'Acadèmia de Ciències ens envien des de Lourdes unes estampetes de la primera comunitat de llurs fillets...

El procurador Cadira ha presentat la suspensió de pagaments del Banc de Catalunya. Hi ha qui diu que amb aquest Banc la Cadira treurà faves d'olla.

El canonge Llobera ha dut a cap felicitant l'adaptació al llatí de la Marsellesa.

Per Sant Jaume serà cantada al cor de la Seu per l'Illustríssim Capítol Catedral. Gaudeamus!

Les «Hijas de María» de la Parròquia de la Concepció ens envien un fill natural per si el volem fer servir de «botones».

El Pare Miquel d'Espulgues passarà uns dies a Cardó, i el canonge Cardó anirà a dir una missa a Espulgues.

La Santíssima Trinitat, que, com vàrem dir la setmana passada, aniria a passar uns dies a casa de don Ramon Albó i Martí, se n'ha hagut d'anar precipitadament de la casa de dit senyor...

Don Eraclio, l'antic director de la presó de Barcelona, que tant va donar que parlar, ha tingut la barra de demanar la mà de la senyoreta Victòria Kent.

L'altre don Eraclio, amb H —ens referim a l'Hernández Malillos— cura d'espallat en un poble de la província d'Osca.

Per la policia, encarregada de vetllar per la moralitat pública, ha estat detingut el senyor Josep Sunyol i Ciutadania per «fer La Rambla» abans de la una de la matinada.

Això potser és esport, però no és ciutadania.

Com Rovira i Virgili féu ministre a en Nicolau d'Olwer

Troband-se en un sopar que li donaven els directors del «Berliner Tageblatt», del «The Times», «The New York Herald», «El Corrièr de la Sera» i «L'eco de Mollerusa»...

Mitja hora després, en un pisot del carrer de les Mosques, es trobaven reunits tres contrabandistes de bacallà...

I vet aquí que al marc de la porta es dibuixà una figura petita i tronada, cofada d'un barretó, amb abric i bufanda cargolada al coll...

—Miguel Maura? No hi viu cap Miguel Maura aquí: aneu-en al botavant! —respongueren a cor els tres bandits.

—Pues bien, señor Maura, yo no puedo aceptar la presidencia del ministerio republicano que se constituirá al triunfar la revolución...

—He venido sólo un momento porque no puedo comprometerme: yo me debo a «La Nau» y a Catalunya...

En reprendre's, va fer: —Puede cargar el muerto del ministerio, que veo problemático —porque yo no creo en la Revolución...

—Puede cargar el muerto del ministerio, que veo problemático —porque yo no creo en la Revolución, sino en la Evolución— al señor Luis Nicolau d'Olwer, persona muy decente y que no le viene de aquí pasarse unos días en la cárcel...

I es va esfumar, entre l'estufació dels contrabandistes. Al pis de sota, Miguel Maura, amb els conspiradors, deia: —¿Pero qué carajo se ha hecho de Rovira, que no parece? ¿Tendrá miedo?

Els crítics teatrals sopen junts

Al restaurant Joanet de la Barceloneta es van reunir, en àpat de camaraderia, els crítics teatrals de la premsa local. Van passar molt bé l'estona dient mal—contra el que diu El Correo Catalán— dels autors, actors, actrius i empresaris...

L'AGNUS DEI.

Dos falsos frares. — A la platja, un parell de bones senyores parlaven escandalitzades: l'una feia a l'altra:

—Després diran que es persegueix la religió; però no veu vostè com hi donen peu? Fixi's ara mateix aquell parell de frares, grassos i grossos, sempre voltats de dones...

No sabem què respondria l'altra senyora; però el cas és que els frares no eren tals frares, sinó els fills del ci-devant Marqués d'Allella...

Divendres, dia 3, el senyor Rector de Sans, de la Rectoria estant, veié que dalt del campanar hi havia llum. El fet causà alarma. El rector, després d'haver demanat inútilment auxili a la directiva del Centre Catòlic...

Havia estat una falsa alarma: era la majordona, noia un xic romàntica, que s'estava lleigint, a la llum d'una espelma, la Dëshonrada en vida, del Caballero Audaz.

Sa Il·lustríssima, doctor Iru-rrita Roviralt, severament ha cominat els Rds. Rectors, que siguin servits de matar les puces que infesten llurs esglésies parroquials.

La resolució ha causat un gran tolle-tolle; no falta qui diu que Sa Il·lma. cobra comissió de «Fly-Tox».

Estant-se a Montserrat tranquil·lament llegint el darrer número d'EL BE NEGRE, el jove Baldiri Cervelló, de vint-i-dos anys d'edat, fou agredit per un monjo en estat silvestre.

Sort que el furibund cellícola s'accontentà amb cruspir-se-li el sudit exemplar del nostre setmanari.

Un altre reclam. Gràcies sien donades a Déu i a la Verge bruna.

El canonge senyor Tejedor, distingit pintor «amateur», està enllestint la decoració d'una capella del convent de les Reparadores.

Són uns pintures murals. La tirada a la pintura, encara que no mural, es despertà en l'ànima del canonge quan visitava «El Camarín» d'amagat, i defensant-se, com millor sabia, contra el diable en forma de «jamona en dulce».

Vestits de seglar usats, sabates i barrets, compraria important orde religiosa. Paga millor que ningú, reserva i discreció. Escriure a M. Z. A. 222.

de les respectives seccions dels respectius diaris.

Acordaren tornar a sopar junts a començament de la temporada d'hivern, per tornar a dir mal dels autors, actors, actrius i empresaris. Després, «a títol de anèdot», segons diu un diari, van anar a l'Apolo, on ocuparen dues llotges que l'empresa havia posat a llur disposició.

Només faltava això! Els sense feina s'han declarat en vaga

Com si amb el Port, els Tel·lòfons, l'Uralita i les altres mil vagues i vaguetes no tinguéssim prou mals de cap, ara se'ns despengen els Sense Feina amb un altre conflicte: resulta que s'han declarat en vaga.

—En vaga de què?—preguntarà el lector. Doncs en vaga de sense feina, vet-ho aquí!

A continuació, publiquem les bases que presenten i que, en cas d'ésser acceptades per l'autoritat governativa, resolldrien automàticament el conflicte:

Primera.—El sense feina acceptarà de les corporacions públiques i privades tota mena de col·laboracions en metàl·lic o en espècies, però mai tolerarà l'ofensa d'una proposició de treball, perquè això representa un atemptat a l'ànima i a l'esperit de l'associació.

Segon.—Els sense feina, i la seva filial, els sense tabac, es reserven el dret d'assaltar les botigues o els estances, tots els divendres. Les autoritats són pregades d'abstenir-se, amb llur presència, de pertorbar el bon ordre i la brillantor de la festa.

Tercer.—Reconeixement de sense feina honorari al senyor Serra Moret, fundador de la associació.

Quart.—Els sense feina tindran d'ésser obsequiats, a més dels bons per menjar, amb altres bons que permetin l'assistència i la despesa gratuïta en les cases de senyores reputades. Cal tenir present que no sols de pa viu l'home.

Cinquè.—El sense feina que accepti un empleu qualsevol, serà immediatament expulsat de l'associació. Les autoritats es comprometen a no protegir els esquirols.

Sisè.—Tramesa d'una expressió d'homenatge i simpatia als camarades sense feina del Cercle del Liceu i del Cercle E. quèstre.

Mentre aquestes bases no siguin acceptades íntegrament per les autoritats, els sense feina es mantindran dignament en la seva actitud de vaga de mandra caiguda. Si les coses es poden malament, la vaga es podria convertir en revolucionària i en aquest cas, tots els excessos serien de ténor. Els sense feina han arribat a amenaçar fins i tot amb posar-se a treballar.

Cal dir, però, que després d'una entrevista amb els senyors Aiguader i Serra Moret, han renunciat, de moment, a usar aquesta actitud de franca violència.

Vagues humorístiques

Per tal de treure aquell caient feréstec que tenen les lluites socials i donar-los-hi aquell grau d'humorisme que és el privilegi de les ciutats cultes, els Sincers anuncien un rengle de vagues amenes i entretingudes per esplai i honest solaç de senyores i criatures, els diumenges i festes cíviques i religioses.

- Vaga de dides (de pits caiguts). Vaga de feres del paro (sabotatges a càrrec de les panteres). Vaga de cors de Clavé. Vaga de captaires. Vaga de puces ensinistrades. Vaga de regidors. Vaga de «vagos». Vaga de vaguistes.

orelles esgarriades

Una Dama de l'Apostolat de l'Oració afirma des del Brusi què a Barcelona «pasan de ochenta mil las jóvenes oficialmente autorizadas para el mal».

Tot admirant l'eufemisme de què es val la Dama de l'Apostolat, ens hem quedat esgarriats.

Basta, efectivament, donar una passada pels carrers dedicats al «mal», per veure que les ancianes autoritzades a fer-lo abunden quasi tant com les joves.

Després, cal comptar les que —joves, de mitja edat i velles— no tenen autorització oficial i, no obstant, el fan, i creen per tant una competència desastrosa.

Tot plegat, doncs, fa doblar l'optimista xifra de 80.000 que dona la Dama ben assabentada.

De La Noche de dimecres passat: «Partido de Extrema Derecha Federal.» Aquest faltava!

Segons El Diluvio, es va perdre un gos llop, de tal color, amb tal collar, que havia mossegat una senyora a la plaça de Catalunya. L'amo del gos potser es pensa que la persona mossegada es va guardar el gos.

Correspondència

J. J.—Es inaprofitable. Carmeta.—Va bé. Ja veus que en treiem partit.

Un Be Magre.—Jove, vas mal orientat. Aquell senyor al qual suposes que anirà tota la resta de l'any amb certa actriu de teatre català, és, precisament, el que t'escriu aquestes ratlles. No hem de renyir, per això. Però, tingue's en compte que la col·laboració espontània és rigorosament gratuïta. Sobre aquest punt, no admetem bromes.—Les notícies d'aquella dama, seran particularment apreciades.

Potes rosses.—Envieu coses una mica més construïdes. Un be ros amb potes negres.—Sou home de bones intencions. Ens agrada. Ho aprofitarem.

J. M. Oliveras.—Una mica massa manso. Farem els possibles per treure'n partit.

R. I. P.—No pot ésser. Ens hem obligat a un dejuni de Xiraus Palau, almenys per quinze dies.

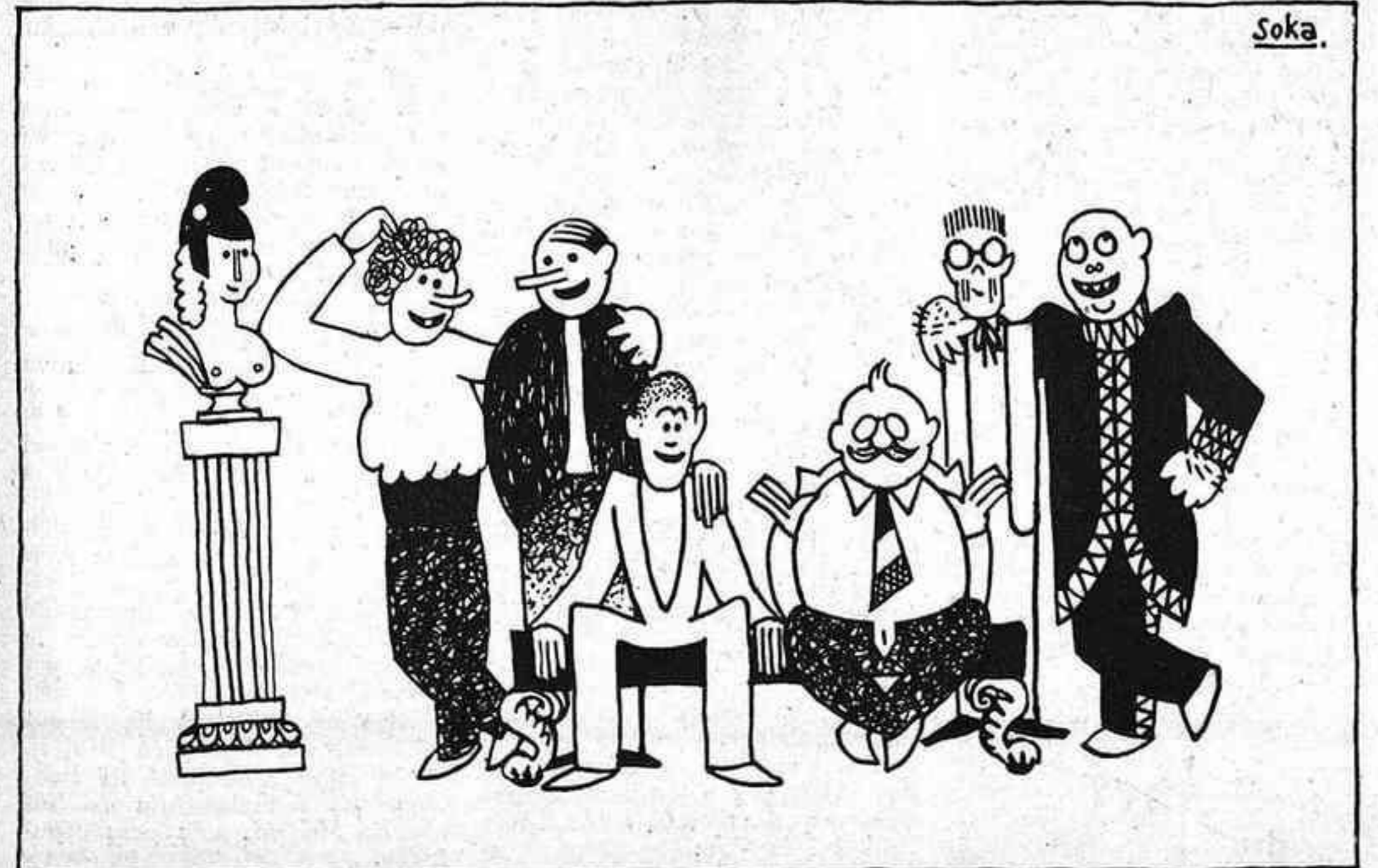
Marrà.—El mateix li die. S. S.—Id. id. El senyor de la idea dels barrets municipals.—Bona pensada. Envieu més coses.

Getrudis.—Sí, senyoreta, sí: els capellans porten pantalons. Sincers.—Gràcies. Massa sincer. No tenim ganès d'anar a la presó.

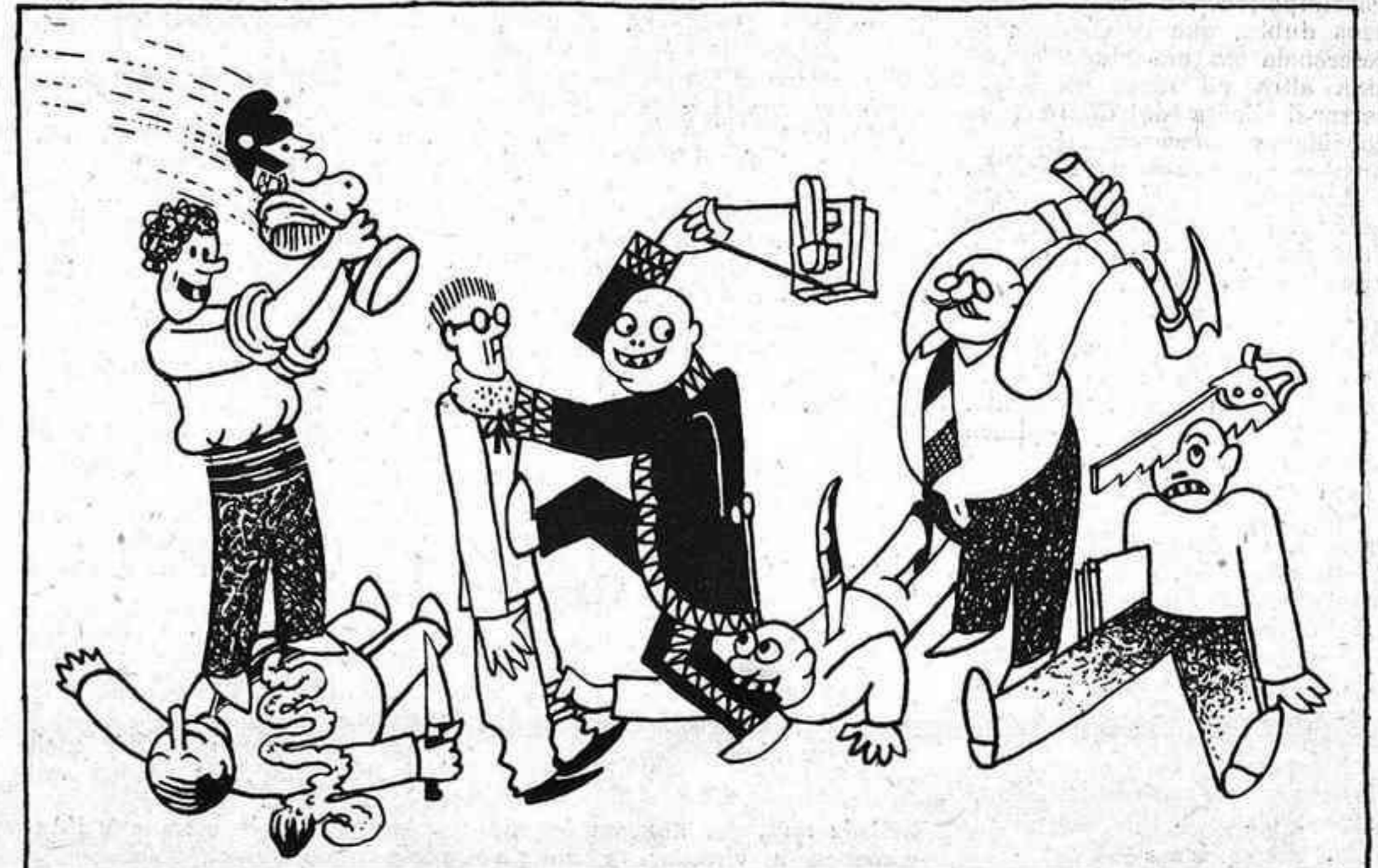
A. B. C.—No s'hi val! En Paco Madrid, a fi de comptes, és un bon xicot.

Pilar.—Evidentment, el senyor que tu dius, és amic de la casa. Però això no vol dir res. Aquí no fem diferències.

Com que en Lerroux s'ha desinflat, ara en Pich es busca nous Companys...

El Consell de Ministres, de cara al poble

El Consell de Ministres, en la infimitat

Soka.

“El Be Negre” també ha ficat el morro en el fitxer Lasarte

Les troballes providencials que faciliten els grans i apassionats reportatges es solen fer pels grans expressos o pels cafès. Com que el primer lloc només està a l'abast dels Paco Madrid, els militants pobres ens hem d'accontentar amb les que fem als cafès, com uns Utrillo jr. qualsevol.

Un dia, a la meua tertúlia del cafè «Los Pajaritos», vaig veure-hi una cara nova. Duia bigoti recargolat i parlava amb accent extremeny. En la meua llarga actuació he après de malpar-me dels desconeguts, sobretot si, com aquell, tenen aire de policia. Però el company que me'l presentà va assegurar-me que aquell dia no ens faria res i, pel contrari, ens proporcionaria uns documents amb la sola condició de tornar-los-hi un cop fotografiats, cosa que havíem de fer de pressa, perquè l'absència d'aquells documents el podia comprometre. Li vàrem pagar la consumació—un modest «carajillo»—i l'endemà—que també l'hi tornàrem a pagar—ens féu a mans els papers, quedant per l'endemà passat al mateix cafè com a lloc per tornar-li els documents i tornar-li a pagar el tercer «carajillo».

No he tornat a veure mai més l'home del bigoti recargolat i d'accent extremeny, i temo que el seu gest no l'hagi perjudicat. Per si mai llegeix aquestes ratlles, des d'aquí li trameto el meu agraïment i el de tots els proletaris conscients i organitzats, pel seu ajut a esclarir la història tenebrosa del terrorisme blanc a Barcelona.

Com que EL BE NEGRE no surt cada dia, com L'Opinió, no podem estendre'ns tant com Pere Foix (Delaville) i ens hem de reduir a reproduir els més característics dels infames documents que l'atzar posà per breus hores en les nostres mans. Els documents adjunts pertanyen indubtablement al fitxer

Lasarte, aquest sustentat de la darrera borbonada en la seva obra d'opressió. Ho provenen la carta escrita a màquina en la qual se l'anomena explícitament

Srta.
Soy escritor Busco una amistad femenina para estudiar y reproducir la obra de mi cantante por sus obras. Tengo fe en ellas, pero me falta posición económica. Creo que esto no sería obstáculo ¿Aceptaría usted mi amistad desvota para unos meses? Espero su contestación.

Afirm.

Lasarte

28-6-31

i l'altra signada «Pepes», on se l'anomena pel nom de fonts. La primera demostra que Lasarte no obrava sol, sinó que comptava amb relacions entre

els plutòcrates. ¿Per què l'havia d'atendre, Lasarte, a aquell cunyat d'un didot d'un nebot d'en Milà i Camps, l'home que va creure embellir l'edifici de

maniobra abjecta li recomanaven el portador de la carta, del qual ja li havia parlat per telèfon el covard firmant? Covard, sí, perquè s'amaga no firmant d'una manera intel·ligible. Confiam, però, que aviat s'identificarà aquesta firma en algun resguard de Banc el dia que els sense feina, prenent-se la justícia per la seva mà, els assaltin, donant així una lliçó a la burgesia que va alletar els Martínez Anido, els Lasarte, els Linares, els Pérez Garberí i tots els botxins del poble.

L'altra carta encara és més repugnant. El tal Pepe, segurament un confident de la més vil espècie, avisa a Lasarte que li tramet uns papers que segurament serien fitxes policiaques i delacions. Encara més, li avisa que una pobra dona, sens

El local del Sindicato Unico del Ramo de la Construcción está en la calle del Olmo

dubte una dona proletària, es queda sola al pis totes les tardes. Quina temptativa repugnant deuria tramitar la banda Lasarte, avisada per un confident que en escriure li tremola la mà com sota la influència de l'alcoholisme crònic?

Vegeu l'altra confidència, la del local d'un Sindicat, feta amagant la cara, sense firmar, però que s'endevina escrita amb delectació, refocilant-se a calligrafiar-la amb lletra voluptuosament arrodonada.

Però el document més sorprenent és sens dubte el que fa referència a l'intel·lectual més pur de Catalunya, l'Esclasans.

¿Què dimonis hi feien al fitxer policiaque-sometenista-borbònic un anunci de La Vanguardia i la subsegüent resposta de l'Esclasans? ¿Com es pot tolerar que al cap de dos mesos i

Amigo Lasarte:

El portador de la presente es aquel cuñado del "didot" de un sobrino de Milá y Camps de que le hablé por teléfono el miércoles de la semana pasada.

Espero que le atenderá como me prometió.

Su afmo. a. q. e. s. m.

J. M. M. M.

mig de República (la carta de l'Esclasans porta data del 28 del proppassat juny) el col·leccionista d'autògrafs Julio Lasarte encara hagi pogut arregar aquesta peça de valor, violant el sagrari dels sentiments

truoses injustícies; en què, com es pot veure, cada ciutadà que no pensés com els dictadors, fos del partit que fos, era un candidat permanent a presidir. Calia desfer-se de les noses i tots els mitjans eren bons.

Per això el Borbó tenia els seus assalariats, per això actuaven tenebrosament tota la pandilla de monstres sense cor ni ideals, obeint cegament el Lasarte, qui comptava per endavant amb la confiança de les autoritats, del Foment, de la Patronal, de la Lliga, dels jesuïtes i de totes les forces de la reacció.

PROGRÉS SISTACHS

més íntims d'un poeta conegudíssim?

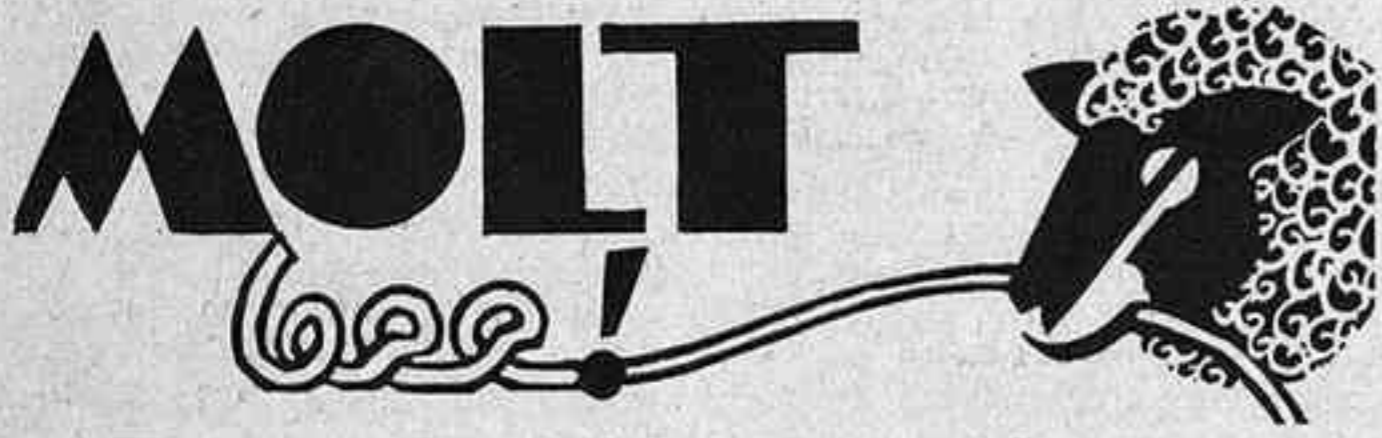
Ara que ha caigut un règim on eren possibles les més mons-

Querido Julio. Aquí van los papeles que me pediste. Aquel tipo sigue viviendo en el mismo domicilio. Por las tardes nunca está en casa y por lo tanto su mujer queda sola en el piso.

Abus y mandar.

Tuyo afmo

Pepes

Rebombori dels Germans de la Pau i la Caritat

La senyoreta Victòria Kent ho adoba

EL BE NEGRE ha ficat el morro pels escenaris i val a dir que ha estat molt ben rebut.

Per exemple, quan el senyor Gastó A. (Ah!) Mantua va llegir la nota en la qual parlàvem del seu collega Alfons Roure, và dir, entusiasmat:

—Això és un periòdic, home! Ja era hora que algú digués la veritat!

I vinga riure... Però quan en el número següent va veure que parlàvem d'ell, va posar-hi una cara molt llarga i va dir:

—Té, ja comencen a espatllar-se. Tan bé que havien començat!

Dijous passat, al Teatre Nou, gran festival benèfic. Programa copiós, tan copiós, que el programa, amb la inacabable renglera de noms, tenia més de llistat telefònic, que de cartell teatral.

«Y por si algo podía faltar—deia la nota oficiosa de propaganda—el espectáculo será ofrendado por el simpático periodista Paco Madrid.»

Però aquest algo va faltar. El simpático periodista, creient, sens dubte, que la gazetilla de referència no era res més que una altra vil maniobra per a serrar-li l'acta de diputat, va considerar inexcusable, la seva presència a l'escenari del Nou.

Aquesta actitud fou comentadíssima entre els ajudants dels abocadors del cafè del bar «La Opera».

Els germans Corma, infants prodigis, donen una sèrie de concerts que són molt celebrats. —Ai, que són bufons!—diuen les senyores.

I, per tant, èxit. Però l'èxit fóra més gran, encara, si el públic sabés que un d'aquests infants prodigis començarà, l'any que ve, el servei militar.

Mentrestant, per no desmentir la seva fama d'artista precoc, es dedica diàriament a afaitar-se les cames per tal que els pantalons curts que llueix en els concerts, no resultin francament obscens.

Els festivals benèfics i home-natgívolos es succeeixen sense

parar. És l'única manera de fer-hi anar el senyor Francesc Macià i, per tant, d'omplir la sala.

Per a prendre part en alguns d'aquests festivals s'ha ofert la massa coral dels Sense Feina, la qual hauria interpretat, naturalment, el *Canta, canta, vagabundo*.

L'ofertament no ha estat pres en consideració. En els medis teatrals, com a sense feina, ara com ara ja en tenen ben bé prou amb els actors.

L'empresa del Romea, especialista en drames americans, està disposada a no defraudar el seu públic, la vinent temporada.

En vista d'això, el senyor Fernández Burgas s'ha fet traduir una obra que ell signarà, en la qual l'acció es desenrotlla a la teulada del teatre. Els espectadors que hi vulguin anar, hauran d'instalar-se als terrats de les cases veïnes.

Una altra novetat americana que ens presentarà el senyor Davi consisteix en un melodrama molt original que es desenrotlla a l'interior d'una caixa de cabals. Com que l'arca en qüestió està tancada i l'obra, no cal dir-ho, serà presentada amb tota propietat, el públic està rellevat d'assistir a les representacions, perquè tampoc no veuria res.

Com que l'èxit d'aquestes dues obres es dona per descomptat, mentre duri la temporada americana, vist que ni l'escenari ni la sala són necessaris, el Teatre Romea serà destinat a balls de societats i a la cria de conills porquins.

Ha quedat vacant la plaça de crític teatral de *La Noche*.

Els aspirants a ocupar-la poden adreçar la sol·licitud al senyor Màrius Aguilar (Delegació d'Hisenda, el dia 30 del mes). Si no saben escriure, cosa que no és cap handicap per a ocupar un lloc de redactor en aquell diari, que s'adrecin verbalment al senyor Pich.

Cada any, per aquesta època, comença a circular la notícia que s'organitza per a la tardor una temporada de líric català.

Els Germans de la Pau i la Caritat, de la confraria de la Sang, tenen per ofici d'acompanyar els últims moments dels condemnats a mort. Amb zel i diligència, conversen i entretenen les postimeries d'aquells infeliços. I aquest ofici dona treball a molts de senyors que, sense això, no sabrien què cosa fer. Expliqueu-vos, doncs, l'alarma que ha «cudit» en saber que hi ha projecte d'abolir la pena de mort; fóra la ruina de moltes famílies.

De seguida, els Germans han aplegat junta general i llur president, don Tiburci Tapbiolas i Pirretas ha tramès els convenients telegrams: «Excmo. Sr. Presidente Gobierno Provisional República. Hermanos Paz y Caridad, Cofradía Sangre, abraza temores abolición pena muerte i ruina sus asociados. Rogámosle detenga medida. No sea que por no matar a los muertos no se deje vivir a los vivos. — Presidente, Tapbiolas.»

«Excmo. Sr. Ministro Justicia. ¡Viva la pena de muerte! Hermanos Paz Caridad, Cofradía Sangre, imposible vivir sin ella. Ya hay bastantes sin trabajo España.—Presidente, Tapbiolas.»

Ara bé, un dels turments més horribles i injustos que pateixen els presidaris és el de la privació de l'amor. D'aquest estroncament de la vida sexual se'n segueixen mil trastorns nerviosos, que poden malmetre la vida del pres, o fer-lo caure en extrems que més val no parlar-ne.

Cal, doncs, normalitzar la vida sexual als presidis. Per ara ja es té una estadística de nombroses aspirantes a complir aquest auster i penós deure social.

Però, fins ara, en aquest moment, les presons i els presidis de dones havien estat deixats de la mà de Déu, i, en reformar-los, també hom ha pensat en la quaresma de l'amor.

Si: els Germans de la Pau i la Caritat i els botxins, redimits de llurs tenebroses feines, tindran ara una missió noble, dolça, tendrà i caritativa.

La notícia a causat excel·lent impressió al local de la plaça del Pi.

El senyor Imprudenci Bertrana està escrivint tres drames. Com que seran molt i molt bons, les empreses no els voldran estrenar.

Aleshores, els estrenarà l'Asociació de Teatre Selecte. I en Carrion dirà que són unes obres mestres.

El senyor Carrabina d'Ambrosi Carrion està escrivint tres drames. Com que seran molt i molt bons, les empreses no els voldran estrenar.

Aleshores, els estrenarà l'Asociació de Teatre Selecte. I en Bertrana dirà que són unes obres mestres.

jo España.—Presidente, Tapbiolas.»

A Madrid, la qüestió no ha deixat de preocupar. No faltaria sinó augmentar, a hores d'ara, la quantitat dels sense feina! A més, hom esperava que, d'un moment a l'altre, s'associarien a la protesta l'Associació de Botxins, i, per companyonia, els matadors dels escorxadors, els toreros, els metges i els apotecaris. Horrorós confiet! Però, després de pensar-s'ho molt, sembla que el problema està en vies d'adob. L'Estat cercarà feina als Germans de la Pau i la Caritat. La senyoreta Victòria Kent ha pogut englobar-los en els seus projectes de reformes penitenciàries.

Car, ja sabeu que una de les dèries de l'eminent senyoreta és de compaginar el règim carcelari amb el curs normal de la vida; de forma que el reclús només senti com una lleugera pressió ben agradable que li fa l'Estat, i encara li'n diu: dispensi.

Ara bé, un dels turments més horribles i injustos que pateixen els presidaris és el de la privació de l'amor. D'aquest estroncament de la vida sexual se'n segueixen mil trastorns nerviosos, que poden malmetre la vida del pres, o fer-lo caure en extrems que més val no parlar-ne.

Cal, doncs, normalitzar la vida sexual als presidis. Per ara ja es té una estadística de nombroses aspirantes a complir aquest auster i penós deure social.

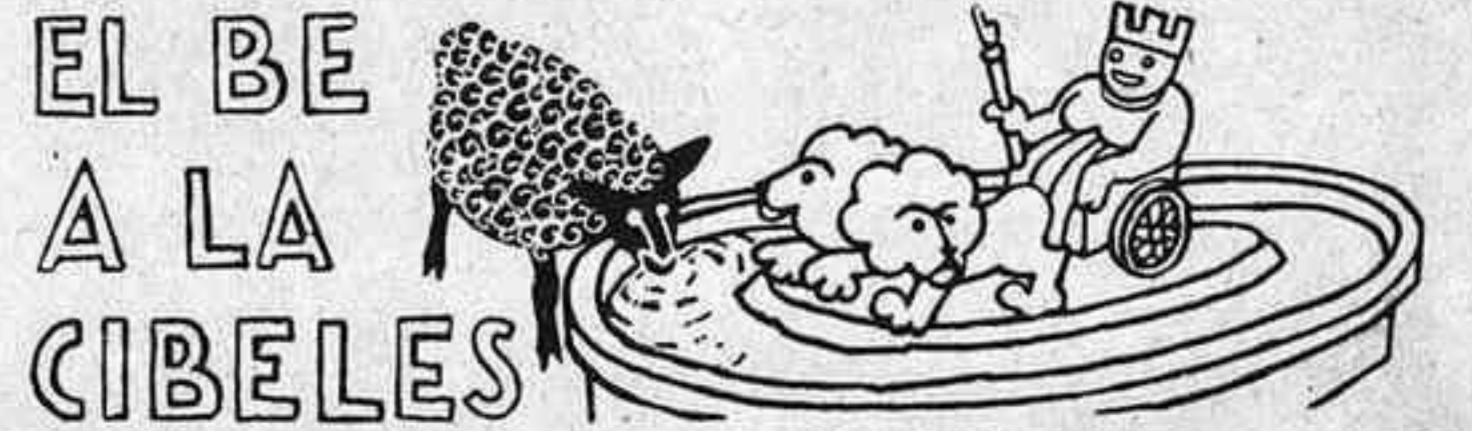
Però, fins ara, en aquest moment, les presons i els presidis de dones havien estat deixats de la mà de Déu, i, en reformar-los, també hom ha pensat en la quaresma de l'amor.

Si: els Germans de la Pau i la Caritat i els botxins, redimits de llurs tenebroses feines, tindran ara una missió noble, dolça, tendrà i caritativa.

La notícia a causat excel·lent impressió al local de la plaça del Pi.

El senyor Carrabina d'Ambrosi Carrion està escrivint tres drames. Com que seran molt i molt bons, les empreses no els voldran estrenar.

Aleshores, els estrenarà l'Asociació de Teatre Selecte. I en Bertrana dirà que són unes obres mestres.

Del nostre enviat especialíssim.)

Madrid, 13. — L'enviat que escriu aquestes ratlles, encara que sigui tan especial des del punt de vista periodístic com del del punt de vista particular, el qual vol dir que en la seva vida privada n'ha fet de seques i de verdes i que, pràcticament, no s'espanta de res, malgrat tot això, no troba manera de retransmetre decorosament el monòleg exterior que va recitar el senyor Indalecio Prieto quan li varen anunciar la visita oficial dels senyors Aiguader i Lluhi i Vallescà.

—Ya están aquí este par de m.....s? Esa gente ya me están j.....o, y voy a tener que darle... (renunciem a escriure, ni amb eufemismes, la resta de la frase).

Els lectors d'EL BE NEGRE i els que no ho són, han tingut ocasió de comprovar com el ministre d'Hisenda ha complert la seva paraula.

Altrament, el lèxic del senyor Indalecio Prieto és prou conegut i popular perquè ara hágim d'escandalitzar-nos com unes «hijas de Maria». Tots els ministres han contactat a llurs respectives famílies el que va passar el dia que Miquel Maura va llegir en Consell les instruccions als governadors civils amb motiu de les eleccions. Els nostres lectors que no tinguin la sort de pertànyer a la família de cap ministre, tenen dret també a saber que el senyor Indalecio roncava com un lleó i dormia miserablement mentre el senyor Maura llegia; el ministre Alborno li donà un copet a la panxa per a despertar-lo, i Indalecio, escurant-se la gola, va dir:

—¿Qué pasa?

—Que están leyendo las instrucciones a los gobernadores.

—¡Ah! ¡Vamos! que vayan a tomar por... los gobernadores.

Se'mbla que Indalecio Prieto, a més, es dedica a la bomba desenfundada, i obsequia les senyores amb una guitza al ventre. Això ha motivat un xotis que es canta molt a La Bombilla i que fa així:

Ay, Indalecio, Indalecio, si me tratas con desprecio

y no me pagas el precio, vas a recibir de lo recio. Ay, Indalecio!

***

La Cambra Hotelera i l'Associació de botiguers i cirabotes han emprés una activa campanya per a demostrar que a Madrid no hi fa calor, en vistes a què les sessions de les Constituents no es celebrin en una altra banda.

Com a primera providència, s'ha procedit al truec de tots els termòmetres de la capital. Després, cada nit es passen uns equips de ciutadans amb l'obligació d'aturar-se a les terrasses dels cafès i als halls dels hotels, i dir en veu alta:

—Hace un frío que munda. —Yo estoy tiritando.

Etcètera. Els diaris, per la seva banda, tenen l'obligació patriòtica de publicar els casos de mort per insolació, a grans titulars, amb la petita variant de donar entenen que els respectius difunts ho han estat a causa del fred.

L'Atracció de Forasters llança cada nit sobre les teulades i els carrers quaranta tonelades de confetti blanc per a simular la neu.

El senyor Antoni Xirau Palau, primera víctima de tota aquesta hàbil propaganda, ha sortit avui al carrer embolicat amb un abric de pells.

En agraïment, l'alcalde, senyor Pedro Rico, li ha regalat un pernil serrano.

***

La Generalitat de Catalunya ha instal·lat unes oficines que són l'admiració de tothom. Hi ha paper, tinta, plomes, telèfon automàtic, un exemplar de *Las Escuadras de Cataluña*, tres mudades de roba interior a la disposició del diputat senyor Aragay i un trampolí perquè el senyor Abadal, l'únic diputat de la Lliga que encara és de la Lliga, tingui més facilitats per a fer el salt.

El senyor Tomàs ha tingut la lluminosa iniciativa d'ajuntar a la documentació de l'oficina una notable *Guia de Noche de Madrid, sola para diputados*.

Se'mbla que, ara per ara, és el llibre més sol·licitat.